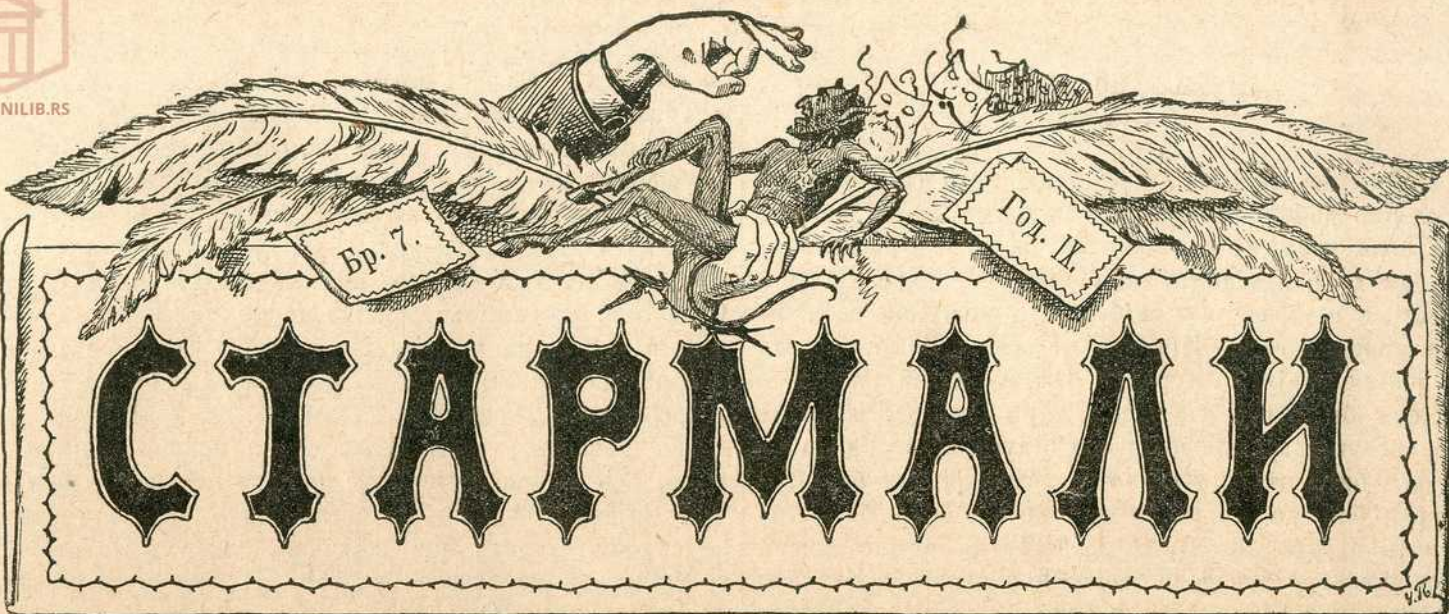

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

У Новоме Саду 10. марта 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2 $\frac{1}{2}$ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све ште се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

ЕРДЕГАТА.

У држави једној има
Мало ватре, много дима
Ватра прљи вита крила
А од дима с' замаглила
Цела кућа, вајат, трем, —
Бришем очи — (ако смем)
Срце чини тик тик так.
Ердегата — напредак!

Једнима су дате стазе
Да по њима друге газе,
Другима се стежу ноге
Да падају у вртлоге.
Једном кажу: ти си мој!
Другим прете: ти се бој!
Једном месо, другом кост.
Ердегата — једнакост!

Маши репом, буди кер —
Јер иначе: ком-си хер!
Туђе лижи своје штуј
Дај се троват' ил се труп.
Јесил' соко, Вац ти даба,
А из Ваца téboljdába.
Зар то није удес благ!
Ердегата — сабадшаг!

Од год до год већи бице,
Сквлапају га распикице;
Не, да буде народ сит,
Већ да расте дефицит.

Прк'о, пуко, пружај дар.
Ил ево ти добошар.
А где добош води прим,
Ердегата — аферим!

Нека свако буде тупан,
Сву ће мудрост скупит жупан.
Оружје му рен и плата.
Па ће наћи рененгата.
Карактеру кашће: лоло!
„Sic jubes“ и „sic volo!“
То ће бити знам да знаш
Ердегата — паприкаш.

Жандар има јаку цену
Носи пушку о р'мену.
Не ухвати л' кривца злога,
Ухватиће поштенога;
У охоти свога звања
Мучиће га до признања.
Ако свисне, нест'о ј' траг
Ердегата бистошаг.

А шта ћемо кад је тако.
Луд би био ко би плако, —
(Макар да нас тако стање
Не голица на смејање.)
У нас нешто боље има,
Што шапуће сомсидима
Удесите поштен глас,
Иштената — ево нас!

Шетња по свету.

XIX.

Месојеђе прођоше, а наступио је дуги ускршњи пост. Као добар хришћанин да богме да се том од свет срца радујем, али ме ипак за то јако боли, што сад чак до Ђурђева-дне већу имати прилике, да идем у сватове и да се за млађенце у цркви при венчању тихо молим богу са Исусовим речима: „Боже, опрости им, јер не знају, шта раде.“ О том сад ни разговора не може бити, већ се човек мора старати, како ће што богоугодније провести овај дуги пост. За то би најбоље било отићи у какав манастир, јер ту би човек сигуран био, да се не би ни омрсио, нит би могао учинити икакво богомрско дело. Ту би уједно дознао, да су наши листови лане неправедно нападали Германа и његове калуђере, што су само у једном манастиру преко године појели рена за три стотине форината, јер зна се, да преко године имамо четири поста, а рен је посна храна, па није ни чудо, што се на њ' толики новац издао. Могао бих тамо и још много другог којечега дознати, као н. пр. видети не само насликане, већ и живе анђеле, али ја нисам нит кат олик, нит сам икакав мађарски виши ил нижи чиновник, па с тога ми ни места нема у православној манастиру. За то се и не могу шетати по манастирима, већ се морам на коју другу страну кренути.

Али куда ћу?

Хтео сам поћи у Хрватску, али тамо никоме није добро, па сигурно неће ни мени бити. Није тамо добро ни посланицима, јер их затварају; није добро ни браниоцима, јер буд бране оптуженике бесплатно, туд још морају глобе плаћати; није добро ни највишим су-

дијама, јер ако изреку пресуду, која се не допада бану и Тиси, онда одма хоће да их умирове, а није добро ни самом бану, јер дочим н. пр. прости немачки „буршеви“ из „чизме“ пију пива, то бана хоће његови противници са чизмом са свим друкчије да одликују, шта више, неки тврде да су га баш и одликовали. После, у Хрватској има људи, који поричу, да Срба има, ја сам пак Србин, па би ми се могао догодити малер, да ме уједаред нестане, као оне познате доброћудне животиње, а ја за то немам баш нимало добре воље. С тога сам се морао оканути посла да се по Хрватској шетам, али с тим никако није решено, већ је још заплетеније постало питање: куда ћу?

Најбоље би било, да останем где сам, али како ће скорим ступити нов војнички закон у живот, то се бојим, да ме какогод не узму у „штурму“, па ето да набелајишем. Оно, кад корист отаџбине захтева, треба да је сваки држављанин драговољно спреман, да и живот свој жртвује, али ја у том погледу мислим, као и она Циганка, којег су сина приликом окупације босанске и херцеговачке мобилизовали. Молила се Циганка и преклињала је ђенерала, да јој пусти сина кући, али кад јој већ по стоти пут одговори ђенерал одлучно, да то никако не може бити, јер свака одрасна мушка глава мора бранити своју отаџбину и за њу крв лити, а Циганка се испречи и презриво рече ђенералу: „Пфју! Да вас је стид и срам, кад сте спали, да вас Цигани бране!“

И овај будући војнички закон изгледа ми налик на то, јер држим, да ће већ догорети до ноката, ако наша отаџбина на то спадне, да је „штурмаши“ бране и одбране. Та ће војска отприлике онаква бити, као што је била она бечкеричких Немаца, који су 1848-ме

ПОДЛИСТАК.

Гуске.

„Ето Јовановијех гусака у авлији!“ повика један лјетић у тријему варошке болнице, у Х.

На тај абер деседак што мушкијех што женскијех глава помоли се на прозорима приземног спрата. Вјеше то служинчад.

— „Господин Стево! господин Стево!“ стадоше викати.

Болнички економ Стево Ражњатовић и уза њ главни болничар Нико Пиштета, указаше се на једном горњем прозору.

„Чујемо, чујемо и видим о све!“ одговори дебелим гласом економ.

„Платиће онај чије су, не бој се!“ дода пискавијем гласом Нико.

Не могу мимоћи ту двојицу а да вам не кажем каква су обличја,

У Ника двије ноге двије шипке, двије руке двије шипке, труп му као у другога човјека стегно, врат му као конац, а глава као кртола; очи му упале, нос и брада шиљасти. Па и зову га Шиљак.

Економом у очи зову Шишо (с тога што је шишкаст), а за леђима Гуде, јер не само дебљином, него и турином

наликује крмку. Не досиже главом до рамена Шиљку, али би могао плећима заклонити два Шиљка. Трбушине као у фратра, врата задригла, главе као највећа тиква мисирача.

„Е, гледај ти безобразлука!“ гунђаше Гуде.

А збиља би гушчи безобразлук — ако ћемо право. Дошетало их читаво јато, па уђоше рахат у „фину“ авлију, на онај „фини“ морски пјесак, којим је засута. Иза авлијскијех врата бјеше једна ониска каменица пуна воде. На што та каменица и вода у њој — бог би знао! А гуске као гуске, намирисале воду, па дошетале широком џадам што доводи од вароши к болници. Да речемо истина је, да у Х — као и по осталим далматинским варошима — нема живе воде, него се капавица у бунарима чува, као уље; то је истина, ал то неоправдава гуске, које би требало да знају да то није вода Јованова и да оне не смију улазити у туђу авлију ни кров отворена врата.

Али њима ни бригеша за све те разлоге, но пошто мало загагорише око каменице, скочи једна на крајак пак се по тенану спусти у води, па загњури и одиже главу — чисто ђејфи.

„Види безобразлука!“ чуло се са прозора, а нико да се макне него се сви укочањили.

Кад изађе гуска, друга је замјени, јер двије не могаху једанак стати, оне договорно и складно чекаху реда.

„Да пошљемо по господ'на?“ запита Шиљак.

„А шта да узнемирујемо господ'на!“ рече Гуде. „Сад

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

године отишли на Тису, да не даду Србијанцима, да из Бачке пређу у Банат.

Војска је та отишла на Тису, али се још брже вратила, него што јој требало, да донде доспе.

„Шта је?“ питао је краљевско-мађарски поджупан команданта.

„Зло је. Србијанци пређоше Тису“, одговори командант.

„Па што им нисте спречили прелазак?“ питаше даље поджупан, а сав је горео од узбуђења.

„Јест, кад пуцају на нас! Како ће им се врага онда спречити прелазак?“ одговори мирно највиши командант.

„Па до сто врага, што нисте и ви пуцали!“ ускликну јаросно поджупан.

„Е није него још нешто. Тиме би смо их само још већма раздражили,“ одговори оштроумно командант

Тешко дакле да неће и будућа „штурма“ таква војска бити, па би ми веома жао било, кад бих ја постао члан њезин. С тога не могу ни овде остати, него ћу морати потражити сигурна склоништа, где ћу се моћи мирно шетати и рахат живети.

А такво место хвала богу није тешко наћи. Ето ми карловачке богословије, па ту ћу ја себи наћи сигурна склоништа, т. ј. постаћу професор на богословији. Као такав нит морам што знати, нит морам држати предавања богословима, нит се морам старати, да будући српски свештеници накупе себи што више знања и да буду што светлијег карактера (то је у Германовој близини у опште строго забрањено) а не морам се ни бојати, да ће ме држава узети у „штурму,“ по што ћу као богословски професор и тако бити члан Германове „штурме“ против српске авто-

номије и против прибирања знања и чистоте карактера у будућих наших свештеника.

И тако узимам сад збогом и од „Стармалог“ и одлазим у Карловце у богословију, а докле ћу тамо издржати, о том ћу вас у идућој „шетњи“ известити

Милисав.

У Ш Т И П Ц И,

Дакле Гарашанин одступио! Сетио се на свету реч која каже: „одступите нечастиви.“ Али и народ треба да се сети свете речи: „Ако ти ко што учини, врати му.“

Не пита се више: „иде ли Гарашанин?“ него се пита: „треба ли га олако пустити?“

Митрополит Сава тужи се из Јерусалима на босанску управу. Дакле ни Христов гроб није га могао убедити, да су патње босанског народа мале.

Босанска влада уценила је Перу Узелца у 1.200 фор. И за њега вели да је најгори. А пошто би требало уценити н. пр. уредника „Просвјете“ кад за њега вели, да је најбољи?

Државни тужилац неће да тужи „Заставиног“ дописника, јер је тај Хрват. Тражи онога, који је тужени допис дао у штампу. Ми смо се распитали и чули да је тај допис „дао у штампу“ штампарски шегрт Мојсило Николић, ал канда ни њега неће моћи казнити, јер је — малољетан.

је тек 8. ура, а ти знаш да он спава до 9. . . . Па и не треба га! Видимо сви шта се овде ради, а д'ако се узвјерује овликим свједоцима!“ Глас му је мало дрхтао.

„Ако ћете ја ћу часком потрчати до пазара и зовнути, потештата (кмега). Он је тамо, сијено купује!“ рече онај дјетић, што најпрви абера даде.

Слуге промолише добро главе да виде шта ће облучити господин економ. Он поче важним изгледом да суче брке, али у толико оне двије гуске што се окупаше, стадоше шетукати по авлији.

„Бога ми ће сад у купус!“ закријешта Шиљак, весело. На те ријечи сви погледи слетјеше опет у авлији.

„У купус, у купус!“ завика служинчад.

Гуске одигосе главе.

„У купус!“ викаху с прозора.

Оне тек по трећи пут разумјеше, те потекоше весело гачући, тамо, где се иза прошћа зелењаху главице (управо: главурде) купуса. Остале гуске оставише каменицу, па се у час стекоше око купуса.

Гуде поблијеђе, Шиљак се зацрвени.

Нема ту друге, но ватајте их!“ викнуше та два главара.

А млађи потекоше као горопадни, те је тутањ стао у тријему као да је војска у кућу јуришала, — боницима на здравље! С капије нах полегушке потрчаше па као јастребови падоше на свој плијен.

У тај исти мах жена једна отвараше прозор на најкрањој кући у вароши, а најближој болници. Она како чу гакање, лепетане и вику слушчади, досјети се шта је, па нагло затворивши прозор, пође из одаје.

„Шта је, Милице? Куд хиташ!“ запита је домаћин, који се чешљаше.

„Идем да видим је ли Илинка давала што живоме!“ одговори она мало збуњена.

Јован — онај исти чије бјеху гуске — не опази то, но пошто се нагледи, натаче првену капицу, па отиде у другу собу. У тој другој соби бјеше на средини трпеза: двоје нејакне мушке дјеце, као двије јабуке, сједијаху за столом, а пред њима бјеху двије празне здјелице, а филданић је чекао њега. На дувару бјеше низ икона, пред којима гораше кандило. Јован опрезно скиде капицу, да не помрси раздиок на коси, прекрети се три пута, па очати шапатам оче наш. За тијем ижљуби дјецу, па сјде и стаде се шалити и разговарати с њима.

„Шта ради већ та мама са кавом?“ рече он пошто је комад чекао, па љутито тресну ногом о таван.

Милица запурена и збуњена уђе, па пошто изли дјечи млијеко а њену каву, пође не проговоривши ријечи.

Јован ни то не опази, но пошто посрка каву, припали цигару, па се опет поче шалити с дјечицом.

Оставимо га нека ћејфи, а да видимо шта је с гускама.

(Продужиће се.)

* * *
Ако се дуго тражи, испашће напоследку криви сви они, који „Заставу“ — читају.
* * *

Герман је у богословији предавао, да будући свештеници не треба да се боје народа. Е па нек буду такви, да немају повода бојати се.
* * *

Још рече Герман: „Гледајте да имате у џепу, па ћете имати и у глави.“ Да је то истина, онда би Герман, који има пун џеп, морао много паметније говорити.
Θ.

Ђира. Прошли српско-бугарски рат био је скупоцена књига из које Србија може много научити.

Спира. Тако мисли и министар финансије. За то му је жао, што од тог дела није изишао бар још један Lieferung.

Ђира. Чиме ће Бизмарк најасније доказати да мари за мир?

Спира. Тиме што ће скоро доћи у Мира-мар.

Ђира. Тако ти живота Спира, јеси ли читао, да енглеска краљица има око себе преко 1000 особа за — послугу?

Спира. Читао сам да, и при томе правио неки скроман рачун; кад се за услугу једне једине особе, па ма она била и краљица Енглеске плаћају, преко 1000 послужитеља, — колико би се морало још утрошити, па да у Лондону не скапавају оних неколико 100000 од — глади?!!!

Ђира: За име светог Јестротија, шта ће то да буде са тим врашким „Landsturm-ом“? Хоћеду ли и нас старе „инвалиде“ стрпати унутра?

Спира. Ја се не бојим, ја сам ислужео; јер ето сам већ двадесет година са мојом Пелагијом увек у рату, а знаш да „Kriegsjahre“ броје дупло!

Први пут.

У баштици лепој, малој
угледах је први пут;
У баштици лепој, малој
загрлих је први пут;
У баштици лепој, малој
пољубих је први пут;
У баштици лепој, малој
ухвати нас баба љут;
У баштици лепој, малој
излема ме — задњи пут!

23. фебруара 1886.

Др. Казбулбуц.

Ђука: „Ко ли ће да смеша у Србији то мешовато министарство?“

Шука: „Лако је ко; али чим? Ту је мала варјача, једва да би то смешала лопата.“

Ђука: „Готово да је тако. Ал што се с лопатом смеша то би требало канда вилом кусати.“

Ђука: „Зашто је Тиса одбио, да се Вршац назове: „слободна“ краљевска варош?“

Шука: „Е гле јако! Та он не да да буде ни Угарска слободна, а сад ће то дозволити Вршцу.“

Проба пера.

CLXII.

Једној обрвачи.

Ој девојко обрвачо,
Твоје чело тако бело —
Али моје мушко срце
Ипак се отело.

Твоја коса тако црна,
Тако мека као свила,
Није коса, то је мрежа,
— Ал ме није уловила.

От'о сам се стрелицама
Твојих уста мали.
Твоје очи ватра жива,
— Ал ме не опали.

Твоје грло тако дивно,
Твоје речи пуне склада;
Ти си горској вили равна
— Ал ме ипак не савлада.

И од сад ћу јунак бити,
Свима чар'ма супрот стати —
Само стрепим — да ме нећеш
Обрвама обрвати.

Г—д—н.

Депутација код Германа.

Даљ, 1. марта.

Кажем ја да не треба, бадава кад неће нико да ме чује. Решили људи да идемо, па да идемо. Бирају све нас старије, окретније, који смо војевали с Талијаном и Прусом. Ето ми да идемо у депутацију код Германа, јер други, неће изићи с њим на крај. „Хајд,“ велим ја, кад није друкче, ал унапред вам велим, да је то десперација, а не депутација.“

Истакосе мене напред. Знате, кад је прошли пут била лицитација, напустише Чивутина да нас тера и натера нас по јутру земље са 7, па 11 фор. Морали смо узети, јер смо ми на даљском спахилуку робље,

немамо ничег свога. Сад бајаги, да измолимо Германа да попусти.

Једва нас примио. Управо истерао нас напоље, па вели нек један уће. Хајд ућем ја.

„И друга браћа желе да дођу“ — почех.

„Доста је кад пуштам једног. Шта ћете? Зар ја не знам да сте ми душмани. Хоћете да ме збаците? Је ли? кога сте оно бирали, на сабору Муачевића јел? Мислили сте, тај ће ме сатрти, уништити. Е са-тро је врашку. . . .“

„Много смо пута молили, па ништа.“

„Још ће мање бити кад ме срдите. Шта ћеш?“

„Да нам попустите бар форинту по јутру. Испро-падасмо.“

„А шта сте онда дигли процес против мене. Знаш ли море да сте ме тужили суду, као варалицу?“

„Тражили смо да платимо само толико јутара, колико уживамо.“

То сте истерали, шта ћете још?“

„Да нам попусте, само једну форинту.“

И Герман метну руку у џеп, извади 1 форинту и пружи ми је. „Ево.“ „Задржи те господине . . . ја ћу дати сваком брату који ми дође и 2 фор. Не иштем за себе.“

— „Па шта велиш онда само једну форинту. Је ли да то није форинта, него су то хиљаде форинти. Не дам. Немам коме. Ви сте лењштине, па зато испро-падосте. Не дам.“

„Лако је имати оном, коме је бог дао.“

„Е где дао бог. А што теби није бог дао?“

Хоћеш све да поједеш, је ли? Док сам био још архимандрит, поклони ми неко лецу крмачу, ретке феле. Нисам је појео но сам пустио да се опраси. Ено сад имам читав чопор. Шта би било да сам је појео? а?“

„Не мој ми то причати господине. Знаш ја да се цео свет намножио од једног човека и једне жене.“

Е, паметан си ти, знам ја. Сад хоћеш да се исмеваш. Напоље одавде, па да ми не долазиш више. Ви треба сви да пропаднете, а не да се намножите.“

„Видим ја да је добро учинио бог, што има и калуђера, зло би било да се сви множимо. . . .“

Ето, тако сам прошао у депутацији. Истинита је свака реч. Кад сам излазио, чуо сам још где рече за мном: „Па подај нек ти ко напише ово у новине. Ево ти „Стармали“ и он је тако мудар у досеткама као и ти. Радо ће ти примити.“

Не дао ми бог да икад више послушам тог чо-века, ал ово ћу га послушати. Нек чита свет, како је нами сиротињи овде. А ја ако и неверујем у Патри-јара, верујем у бога. Он ће ваљда показати, да га има.

Један члан депутације.

П у с л и ц е.

— Даклем Гарашанин је захвалио — али још не иде. Можда, чека да народ њему захвали, — пак ће онда ићи.

×. Али Кефенхилер за цело одлази. Али зашто?

Јер није знао да прави разлику између у п л и в - а и у п љ у в - а.

×. Кажу да ће нови министри у Србији морати поднети добре сведоџбе. — Ако те сведоџбе буде Бонту издавао, онда знамо ко ће добити најбољу све-доџбу.

□. Чујемо да и у Сентомашу нешто мирише на кикиндски Ф а н и л и.

○ ○ Кнез Батенберг није задовољан са пет година. — А има његових колега, који би нај-сретнији били, кад би им се егзистенција на пет го-дина осигурала.

○ „Стармали“ није био у позоришту кад се оно тако јако тапшало. Али ако буде какав жалостан Nachspiel, — томе ће још мање тапшати.

†. Од свију наших белаја, најбељи је овај, — што „Обзор“ хоће да оцрни Србе пред Русијом.

Чика Пера.

„Мисли моје, куд блудите?“ —

— питао се чика Пера пијанчећи све до зоре терајући сву — ноћ „вера.“

Код треће га увек литре муче неке мисли луде, с' тог' се жури за четвртом да утопи бриге хуе.

А кад „пету“ спусти доле и још озго коју више престане му мис'о свака, само плаче и — уздише.

Једна само брига тешка распиње му душу меку, где ће данак преспавати: ил' у блату — ил' јендеку?!

23. фебруара 1886.

Др. Казбулбуц.

Л и Љ.

А. Кад сам ја пре четрдесет година ишао у школу, онда се писмо „људи“ писало овако: Л. А сад га пишу и овако: Љ. — то је баш излишно.

Б. А зар ти не видиш разлику међу та два слова?

А. Па каква је ту разлика!

Б. Е, мој соколе, онда си ти неки мали магарац. Онда ти мислиш да је н. пр. „Зола“ то исто што и „Зоља“.

А. А да шта је?

Б. Јес' ја, — ту је нека замашна разлика.

Пагат.

Коме Бог, том и ђаво,

Има људи, који се целог века свога пате, раде на нос да падну, па не могу ни до чега да дођу. А има опет гдекоји па не ради ни ђавола, и опет иде и одевен и сит.

Код нас живе и данас два брата, један вредан од сто ђавола, а други пијанчи док је бога. Једаред ће од шале казати овај вредни у вече пијаници: знаш шта је Шмурцо! Сутра ћеш ти ићи да оно по ланца што је још остало узореш. Па марим ја, одговори онако накресан Шмурца.

Сутрадан зором га поче брат будити, а он се поче теглити и гуњати: сад ћу, сад ћу. Брат уђе унутра, а он се окрене дувару па на ново захрче. Сунце у велико већ одскочило, а вредни радин се креће из авлије.

Брат није могао дочекати вече да дође радин кући, већ чим је ручо, а он терај и пешке на њиву. Кад тамо, а Шмурца се завуко под кола у лад па хрче, све се даске од кола ознојиле од паре. Окрене се, погледи околу себе, и види, да није ни запео плугом.

Гурне брата у ребра, а овај онако бунован скочи, па закрвављеним очима пође брату у коштац, и једва се овести.

Дакле ти тако ореш, јел? Од куд си ту већ наишао на пиће, ако бога знаш?!

Е мој брајко од куд, чуј само! Тек што сам испрего коње, и почео плуг с' кола скидати, а један Сремац с' вином иде на сенћански вашар, понда магарац натера ево видиш — баш на оно место, ди се Њања одмаро, па изврне кола. Дође и замоли ме да му помогнем, а ја онда онај — шта ћу, помогнем и искренемо кола. Сад извади натег из седи шта, па све један њему, а један мени, док се нисмо баш поштено напасли.

Е ко те је и са Шмурцом! Ја толико оро ову земљу, више пута да цркнем од жеђи, па ђаво ни магарицу с' водом, да нанесе, а ти први пут изашао па одма на вино!

Дођу ја и сутра овамо, јел брато? А каква ми је вајда, кад и овде гушу калајишеш, радићу ја и од сад, јер видим шта је моје, а шта твоје.

Љ.

Брачна комедија,

Ман'о Теја Кату,
Па је сад баш неће,
Веће воли цвеће.
Зато Ката цвећем
Кити своје груди,
Да у срцу тејином
Некад љубав успалу
Опета пробуди.

Ал' Теја од тада
Друкчије се влада,
Мануо и цвеће
Сад и њега неће
Већ се сваког дана
По кафанам' бана,
А да време у срцу му
Досадност не шпарта
Он се лепо с братијом
Целе ноћи карта.

Па шта ли ће сада
— Сиротица Ката? —
Латила се и сама
Шарених карата.
А узалуд Теја сала
За њом се обзире,
Она већма него њега
Воле — фрише фире.

Љ.

Шака шале.

Паметнија глава.

Госпоја Хермина, (гледајући се у огледало.)
Али бога ти Нина, како си ме данас фризирила; зар ми ниси могла паметнију главу (фризуру) направити.

Код сликара.

Кројач, (гледејући слику.) Извините г. сликару;
које овај господин? долаз ми врло познат.

Сликара. То је господин Тома Ђ . . .

Кројач, (зачуђено) г. Тома Ђ . . . ! а где заиста он је, а знател' по чему га познајем, баш по његовом плавом капуту са сомотом, јер тај сам му ја баш правлио.

На вашару.

Чика Пера, (гледајући једну слику мачка.) А
пошто би ми дали мајсторе овог мачка?

Сликара. Тај кошта само 5 фор.

Чика Пера. А ко би вама дао за молованог мачка 5 фор. кад могу купити за пет грошћа и најлешег живог.

У шетњи.

А. Шта би ти радио кад би сад где год нашао
100.000 ф.?

Б. Дао би бар 1000 фор. оном поштенем човеку,
зато што их је изгубио.

Странац и пијанац.

Пијанац. Хеј при-пријане? е ли она златна
ку-кугла тамо горе су-су-сунце или мје-ме-месец?

Странац, (тим истим гл асом.) Не-не-могу вам
ка-ка-казати јер и ја сам страно-о-овде.

Унебала се.

Госпоја, (немој просјакињи.) Ако се не варам
ви сте једанпут већ били овде, и онда сте још могли
говорити; па колико има од како сте онемили?

Просјакиња. О Госпојини ће бити већ шест
недеља милостива госпоја.

Укрчми! . . .

Крчмарица. Чујеш човече мали Јоца иште литру
вина по педесет крајцара а ми немамо, само по четр-
десет крајцара.

Крчмар. Зар ни толико још ниси паметна! Та
успи му још за десет крајцара воде. —

Госпођица А у неприлици.

Кад је једном госпођица А. добила љубавно писмо,
почела је предомишљати да ли да га отвори или не; и
свакојако док се смислила, наједанпут се сети да проба
на дугмаде од огртача какав ће јој они савет дати,
и она почне оћу, нећу, оћу, нећу, оћу, — овде у
један мах побледи, јер осим тога само још једно је
било, које ће да реши, а то би било нећу, али опет се
за часак разбере и узме маказе те одсече брже боље
последње дугме, па пуна радости: по сад зацело оћу . . .

Насљедник.

Стева. Сутра сам позват у суд да судским пу-
тем примим од мог ујака насљедство, али ту морам
осведочити да сам баш ја тај прави насљедник, па не
знам како да им докажем. —

Рада. Па то ти је најлакше, узми једну твоју
слику па им тамо покажи, и они ће онда одма видети
да си ти баш тај.

Стева. Зацело! видиш ти опет имаш право, а
мени то ни на памет није пало.

У школи.

Учитељ. Зар вам није срамота, децо, колико
вас има па се само мали Пера нашао да дигне руку
и да одговори на тако лако питање, — хајде Перо
осрамоти их зато баш све и реци ми како се зову тих
пет делова света? —

Пера. Ја молим го-господине ја нисам ништа
тео да кажем, ја би и-ш'о на поље.

На улазну у сликарску изложбу.

Стражар. Молим за кишобран и штап да се
остави.

Странац. Извините, али ја немам ни кишобрана
ни штапа.

Стражар. То је мени све једно, кад немате а
ви идите па купите.

Скупно Миливој Лотић.

Још се поноси.

Ухватише цигу на вашару у крађи, па га баш
онако својски изденаше. Кад су га пустили, сретне га
мало даље један од гледалаца те процедуре, што је
на њему извршена, па ће му рећи:

— Море, Циго, тебе баш онако својски извош-
тише мало пре.

— „Е, мој куме, није то ништа!“ — рече цига
поносито.

„Да си видио само, шта сам у Чакову извукао!“ —

Љ. Л.

Ђачки уздисај.

Не веруј свете, не веруј,
не стоји више то,
да друг — другару помаже,
да вреди другар што.

Та све што јадан имадох
(не тражи рачун, број)
За њега дадох све и сва
само да буде мој.

Па кад га већем прегрлих
и видох да је мој,
рекох му златни пријане,
сад сам до гроба твој.

Никуд се нећу крочити
без тебе никуд знај,
где твоје срце не бије
где твој не видим сјај.

А он се злаћан приљуби
на груди мени тад,
мислиш да нигда невера,
није ми бити рад.

Шта пута тражих одмора
а он ми близу ту,
док спавах, он не мирује,
већ ради ноћу сву.

Ал кад ме бриге спопаше
за неки мали дуг
тек онда мишљах ојаћен
да ми је веран друг.

Јер жртву грдну принесе
оде у други стан,
а ја га тамо из даље
облазих дан у дан.

И мишљах све, да скорим ће
изаћи к' мени сам
ал брзо јадан увидох
како сам преваран.

Јер ево прође година,
како ме гони јад,
а њега није ни брига
са другим шеће сад.

С тог и ја нећу жалити,
ни слушат' његов бат
купићу — ако узмогнем,
купићу — други — сат.

„По немачком.“ „Др. Казбулбуц.“

Муж и ћ. Чујеш ли, женице, у твоје дневнику, који
ми је случајно до руке дошао, стоје чудновати стихови:

„Пољупци су врели
Мелем души младој — —“ и т. д.

Женица. Али, драги мужићу, та ја сам онда била
још тако рећи дете, кад сам то прибележила, — сушта

невиност. Па шта сам ја онда могла знати, да се такве ствари не смеју уписати. Ваљда не мислиш — —

Му ж и ћ. Но, но, — не мислим ја ништа. Ти си мој невини авђелак

Званични куријозитети.

I, Позивно потписати шаље захтеване списе, а уједно и представку госпође Неранце Б. коју у превејутку приимити изволите.

II, Пошто у овом селу има доста сиротиње, која у болести не може сама себе издржавати, а у случају смрти није кадра сама себе саранити, то молим

III, У одсуству покојнога госп. начелника,
Паја Бркало
кмет.

IV, Почем Аца Путник већ од 30 година никакву вест о животу или о смрти својој послао није, то се наређује — —

V, Не прима се предлог г. Н. Н. да се оснује пожарничко друштво, јер ми не желимо да у нашем селу буде пожара.

послао Др. Казбулбуц.

Чудан случај.

Удовица Маца имала је двоје деце, и хтела се опет удати. Једног дана дође њен „будући“ да је посети; деца упитају матер: „Ко је тај човек“? а матери им разјасни: „видите децо, то је ваш „будући“ отац!“

A. „Допусти те господо, да Вам представим овде моју верну половину.“ —

B. (За себе). „Ја сам мислио да он не зна, да је само половина његова.“

Одговори уредништва.

„Фрајнд Ц.“ Хајде да ми ту причу — са вашим благословом — спустимо у кошар, — а од вас да чекамо штогод боље и једрије.

M. J. Чувајте здравље. Не напрежите се радом док здравље не учврстите. Од послати пет ствари штампањемо више него половину.

Новије књиге и листови

које уредништво прима у замену.

Милош у латинима. Слика у једном чину. Од Мил. П. Шапчанина. (Прештампањо из „Позоришта“). У Н. Саду 1886. Издаје управа нар. позоришта. Штампарија А. Пајевића. Цена 20 новч.

Rogač. (Шаљив лист са илустрацијама:) Излази у Љубљани двапут месечно. Уредник и издавањел Срећко Маголић. Цена годишња 3. фор.

Nene Ungarische Schulzeitung. Излази недељно једанпут у Н. Саду, издаје и уређује Петар Грасл. Штампарија А. Пајевића. Цена 1 фор на три месеца.

Зоља. Лист за шалу и забаву. Власник, издавањел и

уредник К. Трумић. Излази у Митровици, месечно једанпут. Годишња цена 1. фр 50. новч.

Српкиња. Поучан и забаван лист за наше женскиње. Излази у Панчеву двапут месечно. Издавалац и одговорни уредник Јов. Поповић. Штампарија Косанића и Поповића. Годишња цена 3. фор.

Летопис Матице Српске. Уређује А. Хајић књига 145. (За год. 1886. свеска I.) у Н. Саду, српска шта п. дра Св. Милетића. 1886. Цена 70 новч.

Исторично критична црта о Вићентију Јовановићу правосл. митрополиту и т. д. — Написао и издао Дим. Руварац. У Земуну 1886. Штампарија Симе Пајића.

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

доноси у своме четвртом броју за год. 1886. овај садржај. 1. Наша тица, песма (са сликом). 2. Цванцик. Прича из божићњих успомена. 3. Милош у Латинима. Слика у једном чину, од М. П. Шапчанина. 4. Мала Нада, песма (са сликом) од Чика Јове. 5. Читав пукет животиња. (Са 2 слике). 6. Боже заступник мој еси ты, и милость твоја предваритз ма. Истинита прича из руског живота. (Прерадио за српску децу чика Јова млађи.) 7. Тице певачице, (са сликом). 8. Утакмица и завист. (Црта из ђачког живота.) Написао Св. Шак. Нивић. 9. Даштања. 10. Решења даштања. 11. Наша поштица. 12. Новије књиге и листови.

Рукописи и све што се тиче уредништва, шаље се на адресу: Dr. Jov. Jovanović Wien IX. Rogselangasse Nr. 56. — „Невен“ чика Јовин лист излази двапут месечно на читавом табаку. Цена је за Аустро-Угарску на читаву годину 4 ф., на пола године 2 ф. за Србију и Црну гору и остале крајеве 10 дин. или 5 ф. у банкама на читаву годину, односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године, и шиље се на адресу: Штампарије А. ПАЈЕВИЋА у Н. Саду.

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа 1886. до
од 4. (16.) марта даље наредбе.

Из НОВОГ САДА у ТИТЕЛ у служби мешовитој: по недељником и петком не пре 6 сахата у вече.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ и на поштиске станице средом и суботом 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН и БЕОГРАД средом петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ и ГАЛАЦ средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЦАРИГРАД преко РУШЧУКА и ВАРНЕ: недељом, у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМПЕШТУ сваки дан у 10¼ сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 3. (15.) марта 1886

ОДПРАВНИШТВО.